

Travel London

Viatjar a una ciutat com London et situa en la tessitura complexa d'haver d'escriure a cremadent un article com els vells corresponsals que feien cròniques abans de la guerra, amb la ploma rajant a tot drap i el cervell prest a pensar amb rapidesa. De fet el meu estat és d'exaltació i taucicàrdia general (amb el te de les cinc bullint per les venes) i el meu teclat no admet ni accents ni diacrítics. És un símptoma de com és aquesta societat: sense floritures innecessàries i, en canvi, a la capital, amb un sentit molt acusat del viure bé: flors, arbres, passejants, parelles rebolcant-se... Els parcs, com ara Regent Park o Saint James Park, són petites illes de felicitat de sol i de joc per a una ciutat que fa remor i xivarri com qualsevol altra ciutat cosmopolita. D'altra part, l'ordre és imposant, vigilant i notori. És molt visible la gran quantitat de policia que hi ha a les estacions de metro i, en general a tot arreu. El darrer atemptat ha aixecat la fina pell de la societat britànica. Fins i

tot hi ha servei de vigilància dels parcs que hi pul-lula al tard. Així aquesta societat que sembla tan plàcida i tranquil·la una tarda al Holland Park, alhora té una severa formalitat en les lleis i l'ordre bàsic que abasta tots els ordres de la vida. Comprend que a alguns els pugui resultar insuportable i fugin al sud. La veritat és que London té encara aquests impulsos nerviosos de ciutat cosmopolita,

London té encara impulsos nerviosos de ciutat cosmopolita, moderna, bella i ordenada que susciten relacions d'amor i odi

Andreu Loncà

Andreu Loncà

moderna, bella i ordenada que susciten les relacions d'amor i d'odi tan característics en els que vivim al sud d'Europa. Ens hi sentim molt bé en els seus restaurants japonesos en què no hi ha cap japonès i ens sentim tot estranys quan algú ens mira com un insecte quan no sabem xerrar prou anglès. Per mi aquesta ciutat és un pura meravella: els carrers traspuen vida, els ciutadans solen ser amables, malgrat tot. La gent té gust per les flors i això ja denota certa sensibilitat. Sempre queda el regust de no poder saber prou l'idioma per poder llegir les muntanyes de llibres que editen o entendre la música que escolten. Fora d'això no m'enganyo: hi sóc un turista, un foraster que transita el seu món per uns dies. En trec una pila d'estímul per seguir evolucionant com a persona. En fi, que l'article ha acabat semblant més una postal als meus amics lectors del diari. Així sigui: petons des d'aquesta tumultuosa ciutat i un cafè amb internautes. La pròxima serà una carta més calmada des de casa estant.